

Nils Ferlin firar bröllop i Flätsbo av Tor Englund

Sommaren 1932 besökte Nils Ferlin Flätsbo tillsammans med Carl-Emil och Eva Englund. Flätsbo var det lilla torpställe på Alfta finnskog där Carl-Emil kom att växa upp och som var hans hem från det han fyllde 5 år tills han flyttade till Stockholm vid 19 års ålder. Men Carl-Emil kom att återvända till denna vackra plats varje sommar.

Flätsbo, invid den lilla finnskogssjön Fläten, omgivet av stora skogar och dit inga vägar, bara skogsstigar gick. Man levde här av självhushållning – de magra åkrarna gav sitt, sjön var fylld av fisk och skogen gav inte bara lingon, ved och blåbär utan också en och annan älg fast det senare visste inte länsman i Alfta om. I Fläten fiskade man gädda, abborre och ål men också mört som saltades ned i stora tunnor. Dessa tunnor med salt mört tyckte alla i gården illa om men torparen själv, Anders Blom, tyckte det var ett utomordentligt komplement till mathållningen och kunde inte nog prisa mörtens kulinariska möjligheter.

Flätsbo var från början ett fäbodställe som ägts av Alfta-bönderna men det var för länge sedan. Nu fanns det visserligen kvar några fäbodstugor längs vallarna men det var inte många. Förutom själva Flätsbostugan fanns bara Högabackastugan och Pell-Pärs stuga kvar, och det var länge sedan som bönderna från Alfta bufört kor och getter den fyra mil långa vägen från kyrkbyn till Flätsbo.

I Flätsbo bodde vid den här tiden Anders Blom, vallvaktar-Anders kallad, tillsammans med sin hustru Maria, Carl-Emils mor. Vidare fanns där bland andra vallvaktar-Anders son Erik och dennes syster Agnes.

Nu skulle Agnes skulle gifta sig med Ante Andersson och mamma Eva, pappa Carl-Emil och lille Rune 3 år (som kallades Karl-Emil på den tiden) skulle till Flätsbo för att vara med på bröllopet.

Ta och följ med dit upp, sa Carl-Emil till Nils Ferlin strax innan avfärden, och se på de hälsingska skogarna och jämför dem med de värmländska. Hälsingskogarna är väl värda att ses och där finns gott om plats och mycket att äta och dricka.

Bröllopet skulle gå av stapeln den 21 augusti 1932.

Jodå, det var Ferlin pigg på.

Även brudens bror, Hans Blom, följde med sällskapet från Stockholm.

Carl-Emil fick tag på en chaufför, som lovade att skjutsa sällskapet så långt det gick och det var till Dalfors. Dit kunde man komma med bil men för att komma vidare var man tvungen att ta båt över den stora sjön Amungen och den allra sista biten fick man gå över skogen.

Så bar det iväg från Stockholm och Tangen. När följet efter ett antal övernattningar kom till Dalfors så ville chauffören följa med ända fram för "så roligt som han haft med de två tokarna Nils och Carl Emil" hade han aldrig förr haft. Under resan hade Carl Emil och Nils Ferlin dessutom suttit och skrivit ihop en bröllopsdikt till brudparet.

Sällskapet fick båtskjuts från Dalfors med en torpare från den lilla byn Getryggen. Färden gick över sjön Amungen och så blev de ilandsatta vid en liten plats vid Amungens östra sida som kallades Malmtorget och därifrån - sent på kvällen var det också - fick de traska och gå. Lille Karl Emil var bara tre år men knallade hela vägen från Malmtorget alldeles själv, en sträcka på ett par kilometer.

När sällskapet närmade sig Flätsbo hörde de på avstånd musik och skratt inifrån Flätsbostugan och tysta smög sig alla fram till farstubron, försiktigt öppnade de ytterdörren och skickade först in lille Karl Emil. Sedan personerna i Flätsbo stora kök blivit helt förvånade och förbryllade - ingen visste att de skulle få stockholmsfrämmande - steg resten av sällskapet in, Carl Emil och Eva, Nils Ferlin, Hans Blom och chauffören och under stort jubel läste de upp sina versrader för det häpna och glada brudparet.

Verserna hade man lagt i olika deltagares mun. Där återfanns brudens styvmor och tillika Carl-Emils mor, Maria Blom, vallvaktar-Anders själv, Nils Ferlin, Carl-Emil och Eva och lille Karl-Emil. Vidare hade också Agnes bror Hans, chauffören och till slut också Göte, brudparets lille son, varsin vers.

Och så här lät drapan som omväxlande lästes upp och omväxlande steppades fram:

En sorglig visa sjungen vid Brudparet Anderssons bröllop

När Ante gifte sig med Agnes Blom. Och detta skedde den 21 augusti 1932.

Mor: Jag önskar er alla välkommen hit
 till - Nej! Var så goa och dopp!
 Tyvärr finns det inte en aning sprit
 att slå i er kaffekopp -
 Jag hälsar Agnes tillbaka
 som Antes lyckliga maka -

och hälsar Ante så gott jag kan
som Agnes´ lydiga man!

Ferlin: Det säger och tänker en fjärran gäst,
som far era bygder förbi:
att hade han hälften så långt till präst
rätt ogift han torde förbli -
Men kärlekens låga förresten
den tändes väl inte av prästen -
Den kommer och fladdrar och dröjer kvar
ibland i flera dar.

Hans Blom: Nu har ni befast erat livsförbund
och mot okända öden ni går -
då önskar jag eder av hjärtats grund
stor glädje i kommande år!
Må drömmarna era ej ljuga!
Stor fröjd uti Pell-Pärs stuga!
Ja, måtte den nyckfulla lyckans rå
aldrig svika er två!

Anders Blom: Jag sjunger en visa för nöjes skull,
för nöjet att se er som par.
Må brännvin ej varda ert enda gull
när till främmande ängder ni drar:
För då går det käpprakt åt fanders
det intygar vallvaktar-Anders,
som tar sej en geting för nöjes skull
men sällan super sej full -

Carl-Emil, Eva
och Karl Emil Kärleken är som en fager ört
som grönskar hur vindarna går -
och inte precis någon mager mört
som hoppar för mygg och för vår -
Må kärleken blomstra och leva !
tillönskar Calle och Eva -
och lilla Karl-Emil som intet vet
av dylik erfarenhet.

Lilla Göte: Jag är en så liten och ensam fyr -
jag sitter på golvet allen -
Jag längtar till lekar och äventyr
men har alltför spensliga ben -
Jag stirrar så glömd och förgäten
mot vågen, som går över Fläten.
Och önskar med tecken och inte med prat:
en liten lekkamrat!

Chauffören: Och jag är en särdeles bilcharmör
och att jag kom hit på visit.
Det rådde jag verkligen inte för
men gärna jag trallar en bit:
Behåll denna trevliga minen !
Må aldrig den tryta - bensinen
och Ante bliva en bra chaufför
som aldrig i dikena kör ! ---

Nils Ferlin var i högform under bröllopfesten. Iklädd stor och svart bredbrättad hatt slog han nu för brudparet på köksgolvet en våldsam stepp och började sedan för de förtjusta gästerna deklamera flera av sina egna verser.

Sedan blev det sång och spel och mer steppande och stående på händerna. Bland gästerna fanns det fler som kunde spela och sjunga och nu drogs många polskor på fiolerna. Brudgummen fyllnade snart till och fick bäras undan, men de övriga fortsatte sitt glada festande hela natten.

Det var på alla sätt ett festligt bröllop. Tidigare under dagen hade brudparet enligt den tidens sed på finnbygden uppvaktats med så kallad kryckeståt. Gårdens karlar hade i god tid sett ut två av skogens högsta och rakaste tallar, fällt dessa, som vuxit bortom Jonolsvallen i Flätsbo, och huggit av alla grenar som fanns utefter stammarna. Så spände de för hästarna och under stort jubel och fiolspel drogs de långa tallarna in på gården till brudparet. Tallarna var en symbolisk gåva som skulle användas för tillverkning av möbler men hur det blev med det vet vi inte.

Efter flera dagars intensivt firande på älgstek och mört var sällskapet tvunget att fara tillbaka till Stockholm. Nu satte Erik Blom ned storbåten i Amungen och skjutsade stockholmsfrämmandet tillbaka till Dalfors där bilen stod och väntade.

Efter övernattnig i Dalfors startade chauffören bilen och efter några dagar kunde alla stiga av i Tangen i Stockholm.

Men på finnskogen levde länge skrönorna kvar om Nils Ferlin och Carl-Emil och hur dessa firat Agnes och Ante med sång, deklamation, steppande och gående på händerna. Och se det var ett riktigt bröllop!